

stuen. Da han kom tilbage, var hun gaaet ind i Soveværelset.

Efter Middagen, da de sad ved Kaffen, kom Karsten pludselig i Tanker om, at han skulde have et Møde med Anton Bjerreby i Anledning af sit Billede og straks maatte gaa. Det var Jytte lidt paafaldende; men hun var glad ved igen at blive alene.

Uden at tænde andet Lys end Amplen i Karnappen sad hun Resten af Aftenen i en af de store Lænestole foran den aabne Ovindør og krøb sammen i sit søgræsgrønne Sjal. Om Natten kunde hun ikke sove. Og i Mørket vaagnede den gamle Tvivl og spøgede omkring hende som selve hendes Livs onde Dæmon. Havde hun alligevel elsket Dihmer? Havde hendes Mor haft Ret, da hun sagde, at hun havde besnakket sig selv til at mistvivle om sin Kærlighed, fordi den var kysk og stille?

I Løbet af Natten fik Trangen til at se ham ganske Magten over hende. Trods sin stakkels Tilstand vilde hun straks rejse til Favsingholm. Hun havde jo Metas Indbydelse. Skulde Dihmer virkelig dø, vilde det være hende en Pine ikke at have sagt ham Farvel. De maatte ikke skilles uforsonede. Og kunde hun blot komme til at tale med ham, vilde hun trygle ham om at tage mod Fornuft.

Af Frygt for, hvad Folk kunde finde paa at sige, vilde Karsten vel nok modsætte sig Rejsen. Men